

Laberint dels anys

Article de Roser Iborra, en la mort de l'escultor vigatà Josep Ricart | «I recordo, vagament, que la presentació a Vic no es va poder fer perquè la van prohibir. Eren anys foscos, encara»

Josep Ricart, en una imatge presa per la seva filla Judit | Judit Ricart Sanmartín

Quin greu, Josep Ricart. Et veia molt rarament però sabia que hi eres. Que de tant en tant coincidíem, amb tu i la Pilar, i fèiem petar una mica la xerrada sobre els teus projectes, sempre tan ardents.

Però la coneixença ve de lluny. Durant el 1974, jo tenia poc més de vint anys i tu no arribaves als trenta, però et veia gran, potser per aquella barba tan negra que amagava un somriure murri. I al carrer de Manlleu, de Vic, em vas dir un dia la proposta de fer alguns versos per a una col·lecció de serigrafies que estaves fent, i que es van dir *Laberint*. Et vaig dir que sí de seguida, amb aquella gosadia de la joventut.

Vaig ser al taller, on em vas explicar com es feien les serigrafies i vaig veure aquelles formes en blanc i negre i un mica de color que resultaven tan suggerents. Eren ciutats, eren camins? En qualsevol cas, el laberint era de dintre. De ben endins.

Aquesta carpeta de serigrafies, *Laberint*, amb uns meus versos ben inexperts i amb la col·laboració de Daniel Sirvent, es va presentar a l'exposició «Poesia de la Plana de Vic», a la Galeria Adrià de Barcelona, el 1974. Era una presentació col·lectiva. Recordo que hi havia un llibre d'Antoni Pous. I recordo, vagament, que la presentació a Vic no es va poder fer perquè la van prohibir. Eren anys foscos, encara.

Després ens vam veure poc. Però ben sovint hi havia notícies d'una exposició teva a Vic, a París, a Roma... Has treballat tant, i tan bé, que ha estat difícil seguir-te i retrobar-te en aquestes formes tan teves que sovint eren ferro o fusta, o pintura, o dibuix, o tot alhora.

Pensant-les, m'adono que molt sovint eren creades a partir de la natura o del dolor, que potser són la mateixa cosa.

I ara , dins el laberint dels anys, sé del cert que també hi ets, d'alguna manera, en el ferro i la pedra, en els colors i les flors i la teva família, la de més a prop i la família gran dels qui et seguíem els passos i t'estimàvem. Els qui t'estimem.